

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

privind statutul asistentului social

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. – Prezenta lege reglementează statutul asistentului social în România, precizând rolul Colegiul Național al Asistenților Sociali, denumit în continuare *Colegiul*, în apărarea intereselor profesionale ale membrilor săi.

Art. 2. – (1) Pot fi asistenți sociali următoarele persoane:

- a) cetățenii români;
- b) cetățenii statelor membre ale Uniunii Europene, ai celorlalte state din Spațiul Economic European și ai Confederației Elvețiene;
- c) cetățenii statelor terțe cu care România are acorduri bilaterale de reciprocitate și care au reședința temporară sau permanentă în România.

(2) Titlul de asistent social poate fi deținut de :

- a) persoana care a obținut diploma de licență în cadrul unei instituții de învățământ superior cu specializare în domeniu, forma de lungă durată, 4 ani, acreditată conform legii;

b) persoana care deține diploma de absolvire a unei instituții de învățământ superior cu specializare în domeniu, forma de scurtă durată, 3 ani, acreditată conform legii;

c) persoana care deține diploma de asistent social echivalată conform legii;

d) persoana care deține diploma de asistent social eliberată sau recunoscută într-unul dintre statele membre ale Uniunii Europene, într-unul dintre statele aparținând Spațiului Economic European ori în Confederația Elvețiană.

(3) În cazul cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, ai celorlalte state ale Spațiului Economic European și ai Confederației Elvețiene, recunoașterea diplomei de asistent social obținută într-unul din statele menționate va fi efectuată conform Legii nr.200/2004 privind recunoașterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate din România.

(4) Prevederile alin.(3) se aplică și diplomelor obținute de cetățenii români într-unul din aceste state.

(5) Titlul de asistent social nu poate fi obținut de persoana care se găsește în vreunul din cazurile de incompatibilitate prevăzute de prezenta lege.

Art. 3. – (1) Asistentul social pune în practică cunoștințele, normele și valorile asistenței sociale pentru a interveni și a acorda asistență persoanelor sau comunităților, la cererea acestora sau ori de câte ori situația o impune.

(2) Asistentul social participă activ la elaborarea și aplicarea politicilor sociale în domeniu, strategiilor și planurilor de acțiune la nivel local, județean, național și internațional, promovând bunăstarea socială.

(3) Asistentul social desfășoară în principal următoarele tipuri generale de activități:

a) identifică segmentul de populație ce face obiectul activităților de asistență socială;

b) identifică și evaluează problemele socio-umane dintr-o anume regiune, comunitate sau localitate;

c) dezvoltă planuri de acțiune, programe, măsuri, activități profesionalizate și servicii specializate specifice domeniului;

d) sensibilizează opinia publică și o informează cu privire la problematica socială;

e) stabilește modalitățile concrete de acces la prestații și servicii specializate de asistență socială pe baza evaluării nevoilor;

f) dezvoltă programe de cercetare științifică și formare profesională.

(4) Tipurile de activități prevăzute la alin.(3) pot fi modificate și completate la propunerea Colegiului, în conformitate cu prevederile legale.

(5) Instituțiile și organismele publice sau private, abilitate prin lege să desfășoare activități de asistență socială au obligația de a asigura realizarea activităților prevăzute la alin.(3) de către asistenți sociali sau sub îndrumarea directă a acestora.

Art. 4. – Asistentul social respectă valorile și principiile etice referitoare la furnizarea serviciilor de calitate, justiția socială, demnitatea și unicitatea persoanei, autonomia persoanei, dezvoltarea relațiilor umane și dezvoltarea profesională permanentă, în vederea creșterii calității intervenției sociale.

Art. 5. – Asistentul social își poate desfășura activitatea în regim salarial sau independent, cu drept de liberă practică:

a) în sectorul public, în conformitate cu prevederile Legii nr.53/2003 - Codului Muncii, cu modificările ulterioare și ale Legii nr.188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată;

b) în sectorul privat, cu respectarea prevederilor Legii nr.53/2003 - Codului Muncii, cu modificările ulterioare, a prevederilor regulamentelor societății sau organizației respective.

CAPITOLUL II

Statutul asistentului social

Secțiunea 1

Formarea inițială a asistentului social și condițiile de exercitare a profesiei

Art. 6. – Formarea de asistent social se realizează în cadrul instituțiilor de învățământ superior acreditate conform legii, specializare în asistență socială, forme de învățământ universitar de scurtă durată și de lungă durată.

Art. 7. – Profesia de asistent social poate fi exercitată de către persoana care îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

- a) este cetățean român sau cetățean al altui stat, în condițiile prevăzute la art.2 alin.(1);
- b) are studii de specialitate în asistență socială, conform prevederilor art.2 alin.(2);
- c) este înregistrat în Registrul național al asistenților sociali din România;
- d) nu se găsește în vreunul din cazurile de incompatibilitate prevăzute în prezenta lege.

Art. 8. – (1) Asistentul social își poate desfășura activitatea numai după aprobarea cererii de înscriere ca membru în Colegiu. Aprobarea cererii duce în mod automat la înregistrarea în Registrul național al asistenților sociali din România și eliberarea avizului de exercitare a profesiei.

(2) Documentele necesare aprobării cererii sunt:

- a) una dintre diplomele prevăzute la art.2 alin.(2);
- b) documente medicale;
- c) certificat de cazier judiciar;
- d) declarație pe propria răspundere că nu se află în situații de incompatibilitate cu statutul de asistent social.

(3) Cetățenii statelor membre ale Uniunii Europene, ai celorlalte state din Spațiul Economic European și ai Confederației Elvețiene pot depune documentele echivalente celor prevăzute la alin.(2) lit.b) și c), eliberate de autoritățile competente din țările de origine sau de proveniență.

(4) Documentele prevăzute la alin.(2) și (3) se pot depune atât la sediul central al Colegiului, cât și la sediile descentralizate ale Colegiului, din teritoriu, conform art.26 alin.(4), cu posibilitatea de a fi trimise și prin poștă.

Art. 9. – (1) Profesia de asistent social poate fi exercitată independent, în condiții de liberă practică, în formele prevăzute de prezentul articol, de către persoanele prevăzute la art.7 care obțin atestatul de liberă practică.

(2) Asistenții sociali pot opta să înființeze cabinete individuale, cabinete asociate sau societăți civile profesionale, în condițiile legii.

(3) De la data înregistrării în Registrul național al asistenților sociali din România, societățile civile profesionale obțin personalitate juridică, cu condiția îndeplinirii cerințelor din dreptul comun.

(4) Cabinetele individuale de asistență socială și cabinetele asociate de asistență socială în desfășurarea activității lor pot angaja colaboratori.

(5) Pentru obținerea atestatului de liberă practică, asistentul social trebuie:

a) să facă dovada că a practicat asistența socială o perioadă de cel puțin 5 ani până în momentul depunerii cererii;

b) să nu fi fost găsit vinovat de către Colegiu în cazul unor anchete privind practica de asistență socială;

c) să depună la Colegiu: cererea însoțită de curriculum vitae, o scrisoare de motivație și recomandări din partea a 3 asistenți sociali.

Art. 10. – Cetățenii unui stat membru al Uniunii Europene, ai unui stat aparținând Spațiului Economic European sau ai Confederației Elvețiene care exercită profesia de asistent social într-unul din aceste state în care sunt stabiliți, sunt exceptați de la cerința dobândirii calității de membru al Colegiului, a avizului de exercitare a profesiei și a atestatului de liberă practică atunci când desfășoară în România activitățile specifice profesiei, în contextul prestării de servicii. Aceste persoane depun la Colegiu o declarație referitoare la serviciile prestate și documentul care atestă exercitarea legală a profesiei în statul în care sunt stabiliți, eliberat de autoritățile competente ale acestui stat. Pe baza acestor documente, persoanele respective sunt înregistrate automat în Registrul național al asistenților sociali din România pe durata prestării serviciilor.

Art. 11. – (1) Asistentul social desfășoară tipurile generale de activități prevăzute la art.3 alin.(3), cu obligația respectării metodologiei în domeniu precum și a normelor și valorilor eticii profesionale.

(2) Modul în care asistenții sociali pun în practică prevederile Codului deontologic, precum și modul de utilizare a metodologiei în domeniu sunt stabilite de către Colegiu.

Secțiunea a 2-a

Drepturi și obligații

Art. 12. – Asistentul social are dreptul:

- a) să contribuie la dezvoltarea profesiei cu scopul de a răspunde în mod adecvat nevoilor sociale;
- b) să-și apere profesia;
- c) să asigure creșterea încrederii societății în asistența socială;
- d) să fie deschis noilor domenii de intervenție;
- e) la liberă practică, potrivit legii;
- f) la apărarea și reprezentarea intereselor profesionale de către Colegiu;
- g) la accesul informațiilor privind exercitarea profesiei;
- h) la pregătirea continuă în domeniul asistenței sociale.

Art. 13. – (1) Asistentul social este obligat să păstreze confidențialitatea în legătură cu situațiile, documentele și informațiile pe care le deține în scop profesional, cu respectarea legislației în vigoare și a metodologiilor adoptate de către Colegiu.

(2) Instituțiile și organismele publice sau private au obligația de a asigura condițiile necesare pentru păstrarea confidențialității informațiilor și documentelor de către asistentul social, în condițiile legii.

Secțiunea a 3-a

Incompatibilități și interdicții

Art. 14. – Nu poate beneficia de statutul de asistent social, persoana care:

- a) nu este înregistrată în Registrul național al asistenților sociali din România;
- b) a fost condamnată printr-o hotărâre judecătorească definitivă pentru săvârșirea cu intenție a unei infracțiuni în împrejurări legate de exercitarea profesiei de asistent social și pentru care nu a intervenit reabilitarea;
- c) are stabilită pedeapsa complementară a interzicerii dreptului de a exercita profesia, pe durata stabilită, prin hotărâre judecătorească definitivă;
- d) are suspendat temporar avizul de exercitare a profesiei, ca sancțiune disciplinară, pe durata suspendării.

Art. 15. – Statutul asistentului social este incompatibil cu:

- a) desfășurarea oricărei activități de natură să aducă atingere demnității profesionale;
- b) folosirea cu bună știință a cunoștințelor sau metodelor profesionale în defavoarea persoanei sau în scop ilegal;
- c) apartenența sau promovarea intereselor unor formațiuni politice sau grupări scoase în afara legii.

Secțiunea a 4-a

Relațiile asistentului social cu alți specialiști în domeniul asistenței sociale

Art. 16. – În rezolvarea unor situații complexe, asistentul social colaborează cu specialiști din alte categorii profesionale.

Art. 17. – În domeniul asistenței sociale sunt implicați atât asistenți sociali ca personal de specialitate, cât și alte categorii de personal cu formare de nivel mediu a căror activitate este coordonată de către asistenții sociali, care îndeplinesc condițiile prezentei legi.

Art. 18. – (1) Colegiul avizează conținutul programelor de pregătire a persoanelor cu formare de nivel mediu care lucrează în domeniul asistenței sociale.

(2) Colegiul colaborează cu instituțiile de învățământ superior în vederea adaptării curriculei universitare la noile nevoi sociale, precum și la organizarea și desfășurarea practicii studenților în domeniu.

CAPITOLUL III

Principii etice

Art. 19. – Scopul principal al activității asistentului social este acela de a asista persoanele sau comunitățile aflate în nevoie, implicându-se în identificarea, înțelegerea, evaluarea corectă și soluționarea problemelor sociale.

Art. 20. – (1) Asistenții sociali promovează principiile justiției sociale, prevăzute în actele normative cu privire la asistența socială și serviciile sociale.

(2) Asistenții sociali asigură egalitatea șanselor privind accesul persoanelor asistate la informații, servicii, resurse și participarea acestora la procesul de luare a deciziilor.

Art. 21. – (1) Asistenții sociali respectă și promovează demnitatea individului, unicitatea și valoarea fiecărei persoane.

(2) Asistentul social nu trebuie să practice, să tolereze, să faciliteze sau să colaboreze la nici o formă de discriminare bazată pe rasă, etnie, sex și orientare sexuală, vârstă, convingeri politice sau religioase, statut marital, deficiență fizică sau psihică, situație materială și/sau orice altă preferință, caracteristică, condiție sau statut.

Art. 22. – Asistentul social sprijină persoanele asistate în eforturile lor de a-și identifica și clarifica scopurile, în vederea alegerii celei mai bune opțiuni.

Art. 23. – Asistenții sociali contribuie la consolidarea relațiilor dintre persoane cu scopul de a promova, reface, menține și/sau îmbunătăți calitatea vieții persoanelor, familiilor, grupurilor, organizațiilor și comunităților.

Art. 24. – Asistenții sociali acționează cu onestitate și responsabilitate față de beneficiari, instituții și societate, în concordanță cu normele deontologice ale profesiei adoptate de comunitatea profesională prin Colegiu.

Art. 25. – (1) Asistenții sociali trebuie să își desfășoare activitatea numai în aria de competență profesională determinată de calificarea și experiența profesională. Asistenții sociali au obligația de a-și îmbunătăți permanent cunoștințele și deprinderile profesionale și de a le aplica în practică.

(2) Asistenții sociali contribuie la îmbunătățirea și dezvoltarea bazei de cunoștințe a profesiei.

CAPITOLUL IV

Colegiul Național al Asistenților Sociali

Art. 26. – (1) Se înființează Colegiul ca organizație profesională, neguvernamentală, de interes public, apolitică, non-profit, cu personalitate juridică, autonomă și independentă.

(2) Colegiul are rolul de a reprezenta și ocroti la nivel local, județean, național și internațional interesele profesiei de asistent social.

(3) Colegiul are sediul central în București.

(4) Colegiul are o structură teritorială stabilită prin regulamentul de organizare și funcționare.

(5) Colegiul se constituie din totalitatea asistenților sociali din România.

(6) Asistenții sociali au dreptul să adere și la alte forme de asociere profesională.

(7) Colegiul are obligația de a publica anual, în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, Registrul național al asistenților sociali din România.

Art. 27. – Colegiul are următoarele atribuții principale:

a) elaborează și adoptă Codul deontologic al asistentului social, precum și ghidurile de bună practică în domeniu, pentru respectarea principiilor etice;

b) propune ministerului de resort norme și reglementări în domeniul asistenței sociale;

c) coordonează și sprijină aplicarea reglementărilor și normelor Colegiului de către asistenții sociali, organismele publice și private în România;

d) avizează și eliberează atestatul de liberă practică a asistentului social;

e) pregătește programele de perfecționare continuă în domeniul asistenței sociale;

f) eliberează avizele menționate în prezenta lege;

g) reprezintă, apără și promovează drepturile și interesele membrilor la nivel local, național și internațional;

h) monitorizează respectarea Codului deontologic, reglementărilor și normelor de către asistenții sociali indiferent de locul de muncă și aplică sancțiuni disciplinare;

i) colaborează cu ministere, instituții ale administrației publice centrale și locale, instituții de învățământ și cercetare, organizații nonguvernamentale, agenți economici și altele;

j) gestionează Registrul național al asistenților sociali din România;

k) stabilește quantumul cotizației de membru și al taxelor pentru diferitele sale servicii;

l) colaborează cu organisme similare din alte țări în probleme de interes comun.

Art. 28. – (1) Organele de conducere ale Colegiului sunt:

- a) Congresul Național al Colegiului;
- b) Consiliul Național;
- c) Biroul Executiv.

(2) Regulamentul de organizare și funcționare și atribuțiile organelor de conducere vor fi stabilite de către Adunarea Constitutivă.

Art. 29. – (1) Colegiul elaborează norme privind datele care se înscriu în Registrul național al asistenților sociali din România.

(2) Calitatea de membru încetează în următoarele situații :

- a) la cerere;
- b) prin deces;
- c) în situațiile prevăzute la art.14 lit.b) și c);
- d) în situațiile de incompatibilitate intervenite ulterior obținerii calității de membru și nesoluționate în termen de 3 luni de la o înștiințare de avertisment a Colegiului.

Art. 30. – (1) Registrul național al asistenților sociali din România cuprinde evidența asistenților sociali din România, a societăților civile profesionale, a cabinetelor individuale și a celor asociate de asistență socială.

(2) Înregistrarea în Registrul național al asistenților sociali din România se face odată cu înscrierea ca membru în Colegiu fie la sediul central al Colegiului, fie la sediile descentralizate din teritoriu, fie prin poștă sau prin poșta electronică.

Art. 31. – (1) Finanțarea activității Colegiului este realizată din următoarele surse:

- a) cotizații ale membrilor;
- b) donații și sponsorizări;
- c) finanțări externe;
- d) alte surse, conform legii.

(2) Colegiul are obligația de a publica un raport anual de activitate în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a.

CAPITOLUL V

Dispoziții finale și tranzitorii

Art. 32. – Federația națională a asistenților sociali din România desemnează un comitet de inițiativă care convoacă Adunarea Constitutivă a Colegiului formată din reprezentanții asistenților sociali din fiecare județ al țării, în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Art. 33. – Adunarea Constitutivă a Colegiului alege organele de conducere și adoptă regulamentul de organizare și funcționare în termen de 30 de zile de la data convocării.

Art. 34. – (1) Persoanele fără studii de specialitate care îndeplinesc atribuții ale asistentului social la momentul intrării în vigoare a prezentei legi au dreptul să desfășoare activitățile prevăzute la art.3, dacă fac dovada că sunt înscriși și frecventează cursurile unei instituții de învățământ superior cu specializarea în asistență socială, instituție acreditată conform legii, în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

(2) Persoanele care au absolvit o formă de învățământ superior, acreditată conform legii, cu altă specializare decât asistență socială, cu o vechime de minimum 3 ani în domeniul asistenței sociale, având atribuții de asistent social, au dreptul să desfășoare activitățile prevăzute la art.3, dacă fac dovada că urmează studii postuniversitare în domeniul asistenței sociale, studii organizate de instituțiile de învățământ superior acreditate conform legii, în termen de 5 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

(3) Dovada înscrierii și frecventării cursurilor sau după caz a studiilor postuniversitare, precum și a îndeplinirii condițiilor prevăzute la alin.(1) și (2) se face prin acte justificative care se depun la sediul Colegiului sau la sediile descentralizate din teritoriu ale acestuia și la organizația sau instituția unde își desfășoară activitatea persoana respectivă. Depunerea actelor justificative se poate face personal sau acestea pot fi trimise prin poștă.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor articolului 75 și ale articolului 76 alineatul (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR

Valer Dorneanu

PREȘEDINTELE
SENATULUI

Nicolae Văcăroiu

București,
Nr.